Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

24 април 2017 година*[i]

„Публична служба — Договорно нает служител със спомагателни функции — Член 24 от Правилника — Искане за съдействие — Член 12 а от Правилника — Психически тормоз — Член 90, параграф 1 от Правилника — Предвиден в Правилника срок за отговор от четири месеца — Решение на ООСД за започване на административно разследване — Липса на становище на ООСД в предвидения в Правилника срок за отговор относно действителността на твърдения психически тормоз — Понятие за мълчаливо решение за отхвърляне на искането за съдействие — Несъществуващ акт — Недопустимост“

По дело T-570/16

HF, с местожителство в Бусвал (Белгия), за която се явява A. Tymen, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват E. Танева и M. Ecker, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане по член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна на мълчаливото решение на органа, упълномощен да сключва договори за назначаване на Парламента, за което се твърди, че е било взето на 11 април 2015 г., с което се отхвърля искането на жалбоподателката от 11 декември 2014 г. за съдействие, и от друга страна, за присъждане на обезщетение за вредите, които жалбоподателката твърди, че е претърпяла,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: I. Pelikánová, председател, P. Nihoul и J. Svenningsen (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателката г-жа HF е била наета на работа от органа, оправомощен да сключва договори за назначаване на Европейския парламент (наричан по-нататък „ООСД“), въз основа на последователни договори, съответно от 6 януари до 14 февруари 2003 г., от 15 февруари до 31 март 2003 г., от 1 април до 30 юни 2003 г. и от 1 до 31 юли 2003 г., като договорно нает служител със спомагателни функции — категория заетост, предвидена в Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричани по-нататък „УРДС“), в редакцията им преди 1 май 2004 г. Жалбоподателката е била назначена на работа в Аудио-визуалната служба, която впоследствие е станала отдел (наричан по-нататък „Аудио-визуалният отдел“) в дирекция „Медии“ на главна дирекция (ГД) „Информация и връзки с обществеността“, впоследствие ГД „Комуникации“. В него тя е упражнявала функциите на сътрудник от категория Б, група V, клас 3.

2 По-късно, в периода от 1 август 2003 г. до 31 март 2005 г., тя е била наета на работа от дружество, установено във Франция, което е доставчик на услуги за Парламента в качеството на администратор на продукция, с цел да се отговори на увеличаването на дейността, свързана с администрирането на продукцията на Аудио-визуалния отдел.

3 Жалбоподателката отново е била наета на работа от ООСД, този път като договорно нает служител в Аудио-визуалния отдел, от 1 април 2005 г. до 31 януари 2006 г., а впоследствие като срочно нает служител, от 1 февруари 2006 г. до 31 януари 2012 г., назначена в същия отдел.

4 От 1 февруари 2012 г. до 31 май 2015 г. тя е останала на работа като договорно нает служител със спомагателни функции в Аудио-визуалния отдел въз основа на последователни срочни договори.

5 Считано от 26 септември 2014 г., жалбоподателката е била в отпуск по болест, след което не се е върнала на работа в Парламента.

6 С писмо от 11 декември 2014 г. до главния секретар на Парламента (наричан по-нататък „главният секретар“), с копия до председателя на Консултативния комитет за предотвратяване на психическия тормоз на работното място (наричан по-нататък „Консултативният комитет“) и до председателя на Парламента и генералния директор на ГД „Персонал“, на основание член 90, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) жалбоподателката подава искане за съдействие по смисъла на член 24 от Правилника (наричано по-нататък „искането за съдействие“), като тези разпоредби са приложими по аналогия към договорно наетите служители съгласно съответно членове 92 и 117 от УРДС. В подкрепа на искането тя изтъква, че е била жертва на психически тормоз от страна на началника на Аудио-визуалния отдел, упражняван чрез поведението, думите и писмените изявления на последния по време на служебните заседания. Тя иска да бъдат взети спешни мерки за незабавна защита срещу лицето, за което твърди, че упражнява тормоза, както и да бъде образувано административно разследване от ООСД за установяване на действителността на твърденията ѝ.

7 С писмо от 13 януари 2015 г. началникът на отдел „Човешки ресурси“ (наричан по-нататък „отдел „Човешки ресурси“) в дирекция „Ресурси“ на ГД „Персонал“, който освен това е и председател на Консултативния комитет, потвърждава получаването на искането за съдействие на жалбоподателката и я уведомява, че искането е предадено на генералния директор на ГД „Персонал“, който следва да се произнесе по него в качеството си на ООСД в срок от четири

месеца, след изтичането на който евентуално ще се счита, че е налице мълчаливо решение за отхвърляне на искането за съдействие, което впоследствие може да бъде обжалвано по административен ред съгласно член 90, параграф 2 от Правилника.

8 С писмо от 23 януари 2015 г. адвокатът на жалбоподателката запознава генералния директор на ГД „Персонал“ с факта, че началникът на Аудио-визуалния отдел е бил уведомен за подаването на искането за съдействие и за започването на административно разследване от ООСД. Всъщност тази информация е вписана в протокола от заседание на Аудио-визуалния отдел, допринасяйки по този начин за разпространяването на някои сведения не само сред колегите на жалбоподателката, но и сред външни за институцията лица. По време на това заседание началникът на отдела съобщил също, че жалбоподателката няма да се върне на работа в Аудио-визуалния отдел и че поради това се предвижда преструктуриране на частта „Newsdesk Hotline“ в рамките на Аудио-визуалния отдел.

9 С писмо по електронната поща от 26 януари 2015 г. служител в отдел „Назначаване на договорно наети служители и на акредитирани парламентарни секретари“ (наричан по-нататък „отделът за назначаване на договорно наетите служители“) в дирекция „Развитие на човешките ресурси“ (наричана по-нататък „дирекцията за човешките ресурси“) в ГД „Персонал“ на генералния секретариат на Парламента, връчва на жалбоподателката „уведомление за потвърждаване на промяната на работата [ѝ], считано от 21 [януари] 2015 г.“. В това уведомление, също от 26 януари 2015 г., се посочва, че жалбоподателката ще бъде назначена със задна дата, считано от 21 януари 2015 г., в отдела за програмата на Европейския съюз за посетители (наричан по-нататък „отделът за програмата за посетители“) в дирекцията за връзки с гражданите в ГД „Комуникации“ и че това е единствената промяна в договора ѝ (наричано по-нататък „решението за преназначаване“).

10 С писмо от 4 февруари 2015 г. генералният директор на ГД „Персонал“ отговаря на писмото на адвоката на жалбоподателката от 23 януари 2015 г., посочвайки, че в полза на жалбоподателката е била предприета мярка за отдалечаване от началника на Аудио-визуалния отдел, състояща се в преназначаването ѝ в отдела за програмата за посетители. Що се отнася до сведенията, съобщени от началника на Аудио-визуалния отдел по време на служебното заседание на отдела, той посочва на жалбоподателката, че тези сведения „трябва да се разглеждат в контекста на мярката за отдалечаване, предприета в полза на [жалбоподателката], а не като сплашване спрямо останалите членове на отдела ѝ [и] още по-малко като нова проява на психически тормоз спрямо жалбоподателката“. Освен това генералният директор на ГД „Персонал“ уведомява жалбоподателката, че след задълбочено разглеждане на досието ѝ и в отговор на искането ѝ за започване на административно разследване е било взето решение досието ѝ да бъде предадено на Консултативния комитет, чийто председател следва да я държи в течение за по-нататъшното развитие. Генералният директор на ГД „Персонал“ счита, че по този начин е отговорил на искането за съдействие и че това води, що се отнася до неговата сфера на компетентност, до „приключване на досието“ на жалбоподателката (наричано по-нататък „решението от 4 февруари 2015 г.“).

11 С писмо от 12 февруари 2015 г. адвокатът на жалбоподателката отправя искане до генералния директор на ГД „Персонал“ за разясняване на мярката, обявена в решението му от 4 февруари 2015 г., и по-специално дали мярката за отдалечаване на жалбоподателката е приета като временна. От друга страна, той припомня, че съгласно вътрешните правила на Консултативния комитет за предотвратяване на психическия тормоз на работното място (наричани по-нататък „вътрешните правила относно психическия тормоз“), по-специално членове 14 и 15, Консултативният комитет не се произнася по искането за съдействие, а само изготвя поверителен доклад до генералния секретар, който следва при всички положения да вземе мерки по член 16 от тези вътрешни правила. Жалбоподателката счита, че генералният директор на ГД „Персонал“ е лицето, което е оправомощено в качеството му на ООСД да се произнесе по искането ѝ за съдействие, а не Консултативният комитет.

12 С писмо от 4 март 2015 г. генералният директор на ГД „Персонал“ потвърждава виждането си, че с решението за предаване на искането за съдействие на Консултативния комитет е „приключил това досие, що се отнася до [неговата] сфера на компетентност“, и че дори Бюрото на Парламента да му е възложило правомощията на ООСД за произнасяне по исканията за съдействие, подадени на основание член 24 от Правилника, това не променя факта, че той не може да пренебрегне вътрешните правила в областта на психическия тормоз, които предоставят на генералния секретар грижата да предприеме действия в случай на евентуално все още продължаващ психически тормоз. Освен това той посочва, че мярката за отдалечаване на жалбоподателката от Аудио-визуалния отдел чрез преместването ѝ в отдела за програмата за посетители е била предприета както по искане на заинтересованото лице, изложено в искането му за съдействие, така и „в интерес на службата, за да се отговори на нарастващите нужди в [отдела за програмата за посетители]“, и че това преназначаване трябва да запази действието си до изтичане на срока на договора ѝ.

13 С писмо от 9 март 2015 г. жалбоподателката е призована от Консултативния комитет, за да бъде изслушана на 25 март.

14 С писмо от 24 април 2015 г. жалбоподателката подава административна жалба на основание член 90, параграф 2 от Правилника срещу, първо, решението за преназначаване, доколкото с него ООСД я е преназначил за постоянно, а не временно, в отдела за програмата за посетители, второ, срещу решението от 4 февруари 2015 г., с което генералният директор на ГД „Персонал“ се е произнесъл по искането ѝ за съдействие, като е приключил преписката „в сферата си на компетентност“, и трето, срещу решението, взето според нея на 11 април 2015 г., с което ООСД е отхвърлил мълчаливо искането ѝ за съдействие.

15 С писмо от 20 август 2015 г. генералният секретар, в качеството си на ООСД, решава да уважи частично административната жалба на жалбоподателката от 24 април. Що се отнася до преназначаването на жалбоподателката в отдела за програмата за посетители, генералният секретар припомня, че това преназначаване задължително е с временен характер и трябва да запази действието си през цялото времетраене на административното разследване, все още висящо, и отхвърля като цяло доводите на жалбоподателката срещу основателността или условията за прилагане на мярката за отдалечаване (наричано по-нататък „решението от 20 август 2015 г.“).

16 За сметка на това в решението си от 20 август 2015 г. генералният секретар решава да измени решението от 4 февруари 2015 г. в частта, в която генералният директор на ГД „Персонал“ е приел неправилно, че ООСД е приключил производството по искането за съдействие. В това отношение той уточнява, че по искането за съдействие впоследствие щяло да бъде постановено окончателно решение на генералния директор на ГД „Персонал“ и че в резултат на това, противно на твърдяното от жалбоподателката, не било прието никакво мълчаливо решение за отхвърляне на искането за съдействие, поради което административната ѝ жалба в тази част била недопустима.

По фактите, настъпили след подаването на жалбата

17 С писмо от 8 декември 2015 г. генералният директор на ГД „Персонал“ уведомява жалбоподателката за намерението си да приеме искането ѝ за съдействие за неоснователно след изслушването от Консултативния комитет на началника на Аудио-визуалния отдел и на четиринадесет други длъжностни лица и служители в този отдел.

18 По същество генералният директор счита, че дори твърдените факти да са се случвали многократно, използваният от началника на Аудио-визуалния отдел тон, устно и в писмената кореспонденция, представена от жалбоподателката, не изглежда неуместен във фактическия

контекст и с оглед на условията на работа в отдела. Той уточнява, че „приемайки, че изказванията му са [били] понякога направени открито и директно, все пак се налага констатацията, че те не са надхвърляли разумните граници на професионалната дискусия между началника на отдела и членовете на екипа му“. Той счита по-специално че тези изказвания са били направени по време на служебни заседания, в хода на които са били разглеждани организационни проблеми в работата, поради което може да се счита, че са били направени в рамките на всекидневното управление, с грижа за разрешаване на проблемите, които са изглеждали очевидни за по-голямата част от членовете на отдела. Що се отнася до писмата, изпратени по електронната поща до жалбоподателката от началника на Аудио-визуалния отдел, генералният директор на ГД „Персонал“ счита, че „от само себе си се разбира, че целта им е била или да се подобри функционирането на службата, или да припомнят указанията му“, поради което „[п]реценено в този контекст, съдържанието им не може да се счита за неуместно“.

19 Генералният директор на ГД „Персонал“ приканва жалбоподателката в съответствие с член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права на Европейския съюз да изложи становището си по отношение на предвижданото обявяване на искането ѝ за съдействие за неоснователно, като ѝ дава възможност да го направи по нейна преценка, на среща или писмено. На жалбоподателката е определен срок до 20 декември 2015 г., за да уведоми генералния директор на ГД „Персонал“ за намерението си в това отношение.

20 С писмо от 17 декември 2015 г. адвокатът на жалбоподателката уведомява генералния директор на ГД „Персонал“, че тя ще представи становището си в писмен вид. Все пак, позовавайки се в това отношение на решение от 23 септември 2015 г., Cerafogli/ЕЦБ (T-114/13 P, EU:T:2015:678), той отправя искане да му бъде връчен докладът от разследването на Консултативния комитет, което повтаря в писмо от 5 февруари 2016 г.

21 С писмо от 9 февруари 2016 г. генералният директор на ГД „Персонал“ предоставя на жалбоподателката срок до 1 април 2016 г. да изложи становището си по намерението му да отхвърли искането за съдействие. Освен това посочва в отговор на искането за връчване на доклад от разследването, че Консултативният комитет му е изпратил само становище за липса на психически тормоз по отношение на жалбоподателката. Той обаче не бил получил доклад, какъвто е посочен в член 14 от вътрешните правила относно психическия тормоз, тъй като такъв се съставял от Консултативния комитет само в случай че Комитетът установи наличие на психически тормоз.

22 С решение от 3 юни 2016 г. генералният директор на ГД „Персонал“, действащ в качеството си на ООСД, отхвърля искането за съдействие (наричано по-нататък „решението от 3 юни 2016 г.“). В това решение посочва, че жалбоподателката е била уведомена изцяло и подробно относно мотивите, поради които той предвижда на 8 декември 2015 г. да отхвърли искането за съдействие. Все пак припомня, че разглеждането на искането за съдействие е единствено в неговите правомощия и че в това отношение Консултативният комитет не разполага с никакви правомощия за вземане на решение. Според него обаче жалбоподателката няма никакво субективно право да получи доклад от разследването, становище или отчети на Консултативния комитет.

23 Що се отнася до процедурните нарушения, изтъкнати от жалбоподателката, генералният директор на ГД „Персонал“ счита, че с предаването на копие от искането за съдействие на Консултативния комитет жалбоподателката не е сезирала официално Консултативния комитет с жалба по смисъла на вътрешните правила относно психическия тормоз.

24 Обяснявайки, че Консултативният комитет е бил сезиран от него на 2 февруари 2015 г., генералният директор на ГД „Персонал“ счита, че забавянето при разглеждането на искането за съдействие и за разследване, а именно периодът от шест месеца и единадесет дни, в който са

проведени изслушванията, се обяснява с неявяването на призовани от Консултативния комитет лица и с разпределението на персонала на Парламента в три места на работа, както и със сложността на случая, изискващ изслушването на голям брой лица.

25 Колкото до съществото, генералният директор на ГД „Персонал“ поддържа анализа си, изложен в писмото от 8 декември 2015 г., и в резултат на това решава, че описаният от жалбоподателката случай не представлява психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

Процедура

26 Жалбата по настоящото дело е подадена от жалбоподателката на 17 ноември 2015 г. в секретариата на Съда на публичната служба на Европейския съюз и е регистрирана първоначално под номер F-142/15.

27 С молба от 29 януари 2016 г., подадена в секретариата на Съда на публичната служба, Парламентът повдига възражение за недопустимост, на основание член 83 от Процедурния правилник на този съд, писменото си становище по което жалбоподателката представя на 22 февруари 2016 г.

28 С писмо от секретариата от 28 април 2016 г. страните са уведомени за решението на Съда на публичната служба, взето съгласно член 83, параграф 3, първа алинея от процедурния му правилник, повдигнатото от Парламента възражението за недопустимост да бъде разгледано във фазата по същество.

29 На 6 юни 2016 г. Парламентът представя в секретариата на Съда на публичната служба писмената си защита, към която прилага кореспонденцията, посочена в точки 17—25 от настоящото решение, а жалбоподателката представя писмената си реплика на 18 юли 2016 г.

30 В приложение на член 3 от Регламент (ЕС, Евратом) 2016/1192 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 година за прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция споровете между Европейския съюз и неговите служители (ОВ L 200, 2016 г., стр. 137), настоящото дело е прехвърлено на Общия съд на етапа, на който се е намирало към 31 август 2016 г., и следва да бъде разгледано по-нататък съгласно Процедурния правилник на Общия съд. Делото е регистрирано под номер T-570/16 и разпределено на първи състав.

31 След втората размяна на писмени становища, допусната от Съда на публичната служба на основание член 55 от процедурния му правилник, писмената фаза на производството е приключена съгласно Процедурния правилник на Общия съд.

32 С писмо от секретариата от 29 ноември 2016 г. Общият съд приканва жалбоподателката, на основание член 90, параграф 1 от Процедурния правилник, да го уведоми дали е подала административна жалба съгласно член 90, параграф 2 от Правилника срещу решението от 3 юни 2016 г. и евентуално да му представи копие от тази административна жалба.

33 С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 13 декември 2016 г., жалбоподателката потвърждава, че на 6 септември 2016 г. е подала такава административна жалба, като представя копие от нея.

34 С писмо от секретариата от 19 януари 2017 г. Парламентът е приканен от Общия съд, на основание член 90, параграф 1 от Процедурния правилник, да посочи на какъв етап се намира производството по административната жалба от 6 септември 2016 г. и, в случай че ООСД се е произнесъл изрично по нея, да представи копие от това решение.

35 На 1 февруари 2017 г. Парламентът потвърждава пред Общия съд, че се е произнесъл изрично по административната жалба от 6 септември 2016 г. Той представя и копие от решението от 4 януари 2017 г., с което генералният секретар, в качеството му на ООСД, е отхвърлил тази жалба.

36 Тъй като страните не са поискали провеждането на заседание за изслушване на устните състезания съгласно член 106, параграф 1 от Процедурния правилник, и като счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката, Общият съд решава да се произнесе по жалбата, без да провежда устна фаза на производството.

Искания на страните

37 Жалбоподателката иска от Общия съд:

— да отмени решението, взето според нея мълчаливо на 11 април 2015 г., с което ООСД е отхвърлил искането ѝ за съдействие,

— да отмени решението от 20 август 2015 г. за отхвърляне на административната жалба от 24 април 2015 г.,

— да осъди Парламента да заплати обезщетение за претърпените вреди в размер, определен ex aequo et bono, на 50 000 EUR,

— да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

38 Парламентът иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата като явно недопустима,

— при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По исканията за отмяна

39 Във възражението си за недопустимост Парламентът изтъква по същество, че решението от 4 февруари 2015 г., с което ООСД е отговорил на искането за съдействие, представлява увреждащият акт. Това решение, взето в определения в член 90, параграф 1, трето изречение от Правилника срок за отговор, възпрепятствало по-нататъшното взимане на мълчаливо решение за отхвърляне на искането, в настоящия случай след изтичането на определения в Правилника срок за отговор от четири месеца, считано от 11 декември 2014 г., датата на подаване на това искане за съдействие. Решението, чиято законосъобразност жалбоподателката оспорва, следователно не съществувало.

40 В писмената си защита Парламентът посочва по-нататък, че решението от 4 февруари 2015 г. представлява фактически първи изричен отговор на ООСД на искането за съдействие, що се отнася до предприетата мярка за отдалечаване и до започването на административно разследване. Все пак той подчертава, че това решение е частично отложено от генералния секретар в решението от 20 август 2015 г. Всъщност генералният секретар приел, че генералният директор на ГД „Персонал“ остава задължен да се произнесе съгласно член 24 от

Правилника относно евентуалното наличие на твърдения от жалбоподателката психически тормоз и че следователно той трябвало да се произнесе отново след приключване на административното разследване, както накрая направил в решението от 3 юни 2016 г.

41 В писменото си становище от 22 февруари 2016 г. жалбоподателката оспорва анализа на Парламента, изтъквайки, че в приложение на член 90, параграф 1 от Правилника, на 11 април 2015 г. било взето мълчаливо решение за отхвърляне, на основание член 90, параграф 1, трето изречение от Правилника, поради липсата на изричен отговор от страна на Парламента относно това дали действително е налице твърдяният в искането за съдействие психически тормоз.

42 Той подчертава, от една страна, че Парламентът се е ограничил в решението от 4 февруари 2015 г. да посочи по тази точка, че е сезирал Комитета относно психическия тормоз, потвърждавайки, че на тази дата ООСД не е изразил никаква позиция в отговор на искането на жалбоподателката, що се отнася до наличието на твърдените факти и квалификацията им като психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника. От друга страна, и най-вече в решението от 20 август 2015 г., съдържащо произнасяне по административната жалба от 24 април 2015 г., генералният секретар е отменил решението от 4 февруари 2015 г. в частта, в която ООСД счита, че е приключил разглеждането на искането за съдействие чрез сезирането на Консултативния комитет.

43 Така жалбоподателката заключава в писменото си становище от 22 февруари 2016 г., че ако виждането на Парламента следваше да бъде подкрепено, това би означавало, че би било достатъчно ООСД да сезира Консултативния комитет, за да изпълни задължението си за отговор в определения в Правилника срок от четири месеца за всяко отнесено до него искане от служител, включително и на искането за съдействие по член 24 от Правилника.

44 В писмената си реплика жалбоподателката изтъква по-специално че „когато е подала [настоящата] жалба, исканията ѝ за отмяна са [били] допустими“ и че „едва след подаването на тази жалба исканията за отмяна са станали безпредметни поради заместването с решението от 3 юни 2016 г. на това от 11 април 2015 г.“.

45 Веднага следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика наличието на увреждащ акт по смисъла на член 90, параграф 2 и на член 91, параграф 1 от Правилника е необходимо условие за допустимостта на всяка жалба, подадена от длъжностните лица срещу институцията, към която се числят (решения от 13 юли 1993 г., Moat/Комисия, T-20/92, EU:T:1993:63, т. 39 и от 6 юли 2004 г., Huygens/Комисия, T-281/01, EU:T:2004:207, т. 125; вж. също определение от 16 юли 2015 г., FG/Комисия, F-20/15, EU:F:2015:93, т. 41 и цитираната съдебна практика).

46 В това отношение, когато ООСД или в зависимост от случая органът по назначаването на дадена институция (наричан по-нататък „ОН“), е сезиран на основание член 90, параграф 1 от Правилника с искане за съдействие по смисъла на член 24 от този правилник, той трябва да се намеси с цялата необходима енергичност и да отговори с полагаемата се бързина и грижа предвид обстоятелствата по случая, за да установи фактите, и след като се запознае с тях, да вземе подходящи мерки. За тази цел е достатъчно длъжностното лице или служителят, който иска закрила от своята институция, да представи косвени доказателства за наличието на посегателствата, на които твърди, че е подложен. При наличието на такива доказателства съответната институция е длъжна да вземе подходящите мерки в сътрудничество с подалото жалба длъжностно лице, като извърши административна проверка, за да установи фактите, във връзка с които е подадена жалбата (решения от 26 януари 1989, Koutchoumoff/Комисия, 224/87, EU:C:1989:38, т. 15 и 16, от 25 октомври 2007 г., Lo Giudice/Комисия, T-154/05, EU:T:2007:322, т. 136 и от 6 октомври 2015 г., CH/Парламент, F-132/14, EU:F:2015:115, т. 87).

47 При наличие на твърдения за тормоз задължението за съдействие съдържа по-специално задължение за администрацията да разгледа сериозно, бързо и напълно поверително жалбата за тормоз и да уведоми жалбоподателката за хода на жалбата ѝ (решения от 27 ноември 2008 г., Klug/EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, т. 74 и от 6 октомври 2015 г., CH/Парламент, F-132/14, EU:F:2015:115, т. 88).

48 Що се отнася до мерките, които трябва да приеме в случай като разглеждания, който попада в приложното поле на член 24 от Правилника, под контрола на съдилищата на Европейския съюз администрацията разполага с широко право на преценка при избора на мерки съгласно член 24 от Правилника (решения от 15 септември 1998 г., Haas и др./Комисия, T-3/96, EU:T:1998:202, т. 54, от 25 октомври 2007 г., Lo Giudice/Комисия, T-154/05, EU:T:2007:322, т. 137 и от 6 октомври 2015 г., CH/Парламент, F-132/14, EU:F:2015:115, т. 89).

49 В настоящия случай е безспорно, че след подаването на искането за съдействие ООСД е отговорил на жалбоподателката в определения в член 90, параграф 1, трето изречение от Правилника срок от четири месеца, като я е уведомил за взетите мерки съгласно задължението си да окаже съдействие в отговор на такова искане. Тези мерки, описани в решението от 4 февруари 2015 г. и предполагащи задължително, че ООСД счита, че са налице първоначални доказателства за действителността на факти, потенциално попадащи в приложното поле на член 12а от Правилника, се състоят най-вече в преназначаването на жалбоподателката въз основа на мярка за отдалечаване, както и в започване на административно разследване, възложено на Консултативния комитет.

50 Поради това следва да се прецени дали, въпреки приемането от ООСД на изричното решение от 4 февруари 2015 г., би могло да се счита, че съгласно член 90, параграф 1, трето изречение от Правилника липсата на изразена позиция от ООСД относно действителността на изложените факти за твърдян психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника в срок от четири месеца, считано от 11 декември 2014 г., датата на подаване на искането за съдействие, позволява да се приеме, че е налице мълчаливо решение, в настоящия случай на 11 април 2015 г., и че това мълчаливо решение е равносилно на отказ от страна на ООСД да установи действителността на твърдените факти и да ги квалифицира като психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

51 В това отношение Общият съд, разбира се, вече е постановил, че най-общо писмото, с което заинтересованото лице е уведомено, че искането му се разглежда, не води до приемане на разглежданото искане, така че независимо от изпращането на такова уведомително писмо, липсата на окончателен отговор на първоначалното искане на длъжностното лице или служителя в срока, предвиден в член 90, параграф 1 от Правилника, е равносилна по принцип на мълчаливо решение за отхвърляне на искането от ООСД или от ОН, в зависимост от случая (решение от 3 юли 2012 г., Marcuccio/Комисия, T-594/10 P, EU:T:2012:336, т. 21).

52 Все пак, що се отнася до искането за съдействие по смисъла на член 24 от Правилника, подадено на основание член 90, параграф 1 от Правилника, заинтересованото лице иска съдействие от администрацията за предприемане на мерки за поправяне на положението.

53 Сред мерките, които ООСД или ОН може да прецени като необходими, щом като приеме, че заинтересованото лице е представило първоначални доказателства за действителността на твърдените факти, е и решението на администрацията да започне административно разследване с цел да установи действителността на фактите в сътрудничество с автора на искането за съдействие.

54 В това отношение, когато ООСД или ОН не дава никакъв отговор на искане за съдействие по смисъла на член 24 от Правилника в срока от четири месеца, предвиден в член 90, параграф 1 от този правилник, може да се счита, че е налице мълчаливо решение на този орган,

съдържащо отхвърляне на искането за съдействие. Всъщност в тази хипотеза трябва да се презумира, че този орган не е счел, че представените в подкрепа на искането за съдействие доказателства съставляват първоначални доказателства за действителността на твърдените факти, пораждащи задължението за оказване на съдействие, които в настоящия случай се отнасят до твърдяното нарушаване на член 12а от Правилника. Констатацията за съществуването на такова мълчаливо решение за отхвърляне на искането за съдействие е следователно тясно свързано с липсата на приети от администрацията мерки, каквито следват от задължението ѝ да окаже съдействие, предвидено в член 24 от Правилника, тъй като в тази хипотеза администрацията счита мълчаливо, но сигурно, че случаят не попада в приложното поле на последната разпоредба.

55 Това е по същество постановеното от Общият съд в точки 41 и 42 от решение от 25 октомври 2007 г., Lo Giudice/Комисия (T-154/05, EU:T:2007:322), в което съгласно точки 9—23 от него се поставя под въпрос положение, при което при наличието на твърдения за упражнен психически тормоз ОН не е приел в отговор на подадено искане за съдействие никаква мярка за оказване на съдействие в срока от четири месеца, определен за отговор в член 90, параграф 1 от Правилника. По това дело едва след подаването на административна жалба от заинтересованото лице администрацията е решила да започне административно разследване, резултатите от което са станали известни едва няколко дни преди приемането на отговора на административната жалба, седем месеца след подаването на последната.

56 Това положение обаче се различава от разглежданото в настоящия случай, при което в отговор на искане за съдействие ООСД е приел, че са налице първоначални доказателства, което е достатъчно, за да породи необходимостта от започване на административно разследване за установяване дали твърдените факти действително съставляват психически или сексуален тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

57 Всъщност при това положение е необходимо задължително разследването да бъде проведено докрай, за да може администрацията въз основа на изводите в доклада от разследването да вземе окончателна позиция по този въпрос, позволяваща ѝ или да приключи разглеждането на искане за съдействие, без да взема по-нататъшни мерки, или когато твърдените факти са се оказали верни и попадат в приложното поле на член 12а от Правилника да започне дисциплинарно производство с цел евентуално да наложи дисциплинарни санкции срещу твърдения извършител на психическия тормоз (вж. в този смисъл решения от 11 юли 1974 г., Guillot/Комисия, 53/72, EU:C:1974:80, т. 3, 12 и 21, от 9 ноември 1989 г., Katsoufros/Съд, 55/88, EU:C:1989:409, т. 16 и от 12 юли 2011 г., Комисия/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, т. 84).

58 Все пак да се приеме в случай като настоящия, че на 11 април 2016 г. е било взето мълчаливо решение от ООСД, констатиращо липсата на психически тормоз или съдържащо отказ да се констатира наличието на такъв, би означавало да се вмени на ООСД за целия период на административното разследване временна позиция, че не е налице случай, попадащ в приложното поле на член 12а от Правилника.

59 Самият предмет на административното разследване обаче е да се потвърди или отхвърли наличието на психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника, така че ООСД не може да предрешава изхода от разследването, и по-конкретно не е оправомощен да изразява позиция, дори и мълчаливо, относно действителността на твърдения тормоз, преди да е получил резултатите от административното разследване. С други думи, започването на административно разследване предполага поради естеството си администрацията да не изразява преждевременно позиция най-вече въз основа на едностранно изложение на фактите, посочени в искането за съдействие, тъй като тя е длъжна, напротив, да се изрази позицията си едва след като разследването, което трябва да бъде проведено при условията на състезателност

с участието на лицето, за което се твърди, че упражнява тормоза (вж. в този смисъл решение от 23 септември 2015 г., Cerafogli/ЕЦБ, T-114/13 P, EU:T:2015:678, т. 35—41), бъде приключено своевременно и в съответствие с принципа на разумен срок.

60 В това отношение следва още да се уточни, че при такава хипотеза администрацията остава длъжна да проведе административното разследване докрай, независимо от това дали твърдяният тормоз междувременно е бил преустановен или дори когато авторът на искането за съдействие или твърдяният извършител на тормоза е напуснал институцията (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2015 г., CH/Парламент, F-132/14, EU:F:2015:115, т. 122).

61 Важността на провеждането на административното разследване до неговия край е свързано също така и с факта, от една страна, че евентуалното признаване от страна на ООСД, след приключването на административното разследване, проведено евентуално с помощта на отделна инстанция, каквато е Консултативният комитет, на наличието на психически тормоз, може само по себе си да окаже положително въздействие в процеса на лечение на длъжностното лице или служителя, спрямо когото е бил упражнен тормоз (решение от 8 февруари 2011 г., Skareby/Комисия, F-95/09, EU:F:2011:9, т. 26), и ще може освен това да бъде използвано от пострадалото лице за целите на евентуален съдебен иск по националното право, по който ще се приложи задължението за оказване на съдействие от ООСД на основание член 24 от Правилника и няма да се погаси след изтичането на срока на договора на съответния служител. От друга страна, провеждането на административното разследване до неговия край може, обратно, да позволи да се отхвърлят твърденията на лицето, което се счита за пострадало, позволявайки по този начин да се поправят вредите, които такова обвинение, ако то се е оказало неоснователно, е могло да причини на посоченото като извършител на тормоза лице в разследването (решение от 6 октомври 2015 г., CH/Парламент, F-132/14, EU:F:2015:115, т. 123 и 124).

62 Все пак, като се има предвид, че за разлика от уредбата на дисциплинарната отговорност, Правилникът не предвижда специфична разпоредба относно срока, в който трябва да бъде проведено административното разследване от администрацията в случай на психически тормоз, обстоятелството, че административно разследване, започнало в отговор на искане за съдействие в срок от четири месеца след подаването на тази молба, все още е висящо след този срок, не позволява на администрацията да бъде вменено мълчаливо решение, с което ООСД отричал действителността на твърдените факти в искането за съдействие или с което приемал, че те не съставляват психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

63 В резултат на това в настоящия случай следва да се счита, че ООСД е предприел мерки по член 24 от Правилника в отговор на искането за съдействие и в определения в член 90, параграф 1, трето изречение от Правилника срок от четири месеца, за което е уведомил жалбоподателката с решението от 4 февруари 2015 г., и че по този начин е уважил искането за съдействие, въпреки че е останал задължен да представи впоследствие и в зависимост от резултатите от административното разследване, което е решил да започне, отговор на заинтересованото лице по въпроса дали твърдените факти в подкрепа на искането за съдействие са били установени и евентуално, както е в настоящия случай, дали попадат в обхвата на понятието за психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

64 Все пак при обстоятелствата в настоящия случай и както ООСД констатира в решението от 20 август 2015 г., отхвърлящо административната жалба от 24 април 2015 г. като недопустима в тази част, на 11 април 2015 г. не е било прието никакво мълчаливо решение за отхвърляне на искането за съдействие, което да може да се тълкува като изразяване от ООСД на позиция, състояща се в отказ да квалифицира твърдените в това искане факти като съставляващи психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника.

65 Този извод се подкрепя от приемането в хода на съдебното производство на решението от 3 юни 2016 г.., с което ООСД изразява позиция именно по този въпрос, отказвайки да квалифицира твърдените факти като психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника, по-специално въз основа на исканията, формулирани в това отношение от Консултативния комитет, на който той е поверил провеждането на административното разследване.

66 С оглед на всички изложени по-горе съображения, доколкото те се отнасят до несъществуващо решение, исканията за отмяна трябва да бъдат отхвърлени като недопустими.

По искането за обезщетение

67 В подкрепа на искането си за обезщетение жалбоподателката изтъква, че мълчаливото отхвърляне на искането за съдействие, включващо отказ от страна на ООСД да признае, че твърдените в това искане факти попадат в определението за психически тормоз по смисъла на член 12а от Правилника, представлява психически тормоз спрямо нея. Той бил свързан с липсата на признание от страна на ООСД на основателността на обвиненията ѝ срещу началника на Аудио-визуалния отдел и факта, че в това отношение Консултативният комитет не бил спазил член 11 от вътрешните правила в областта на психическия тормоз, съгласно които той бил длъжен да изслуша жалбоподателката в срок от десет дни след датата на подаване на искането за съдействие и да изслуша свидетели в срок от един месец след изслушването на автора на оплакването, подадено пред Консултативния комитет. ООСД, който трябвало да се счита отговорен за тези проблеми в дейността на Консултативния комитет, обаче нарушил по този начин член 41 от Хартата на основните права и в настоящия случай не действал в разумен срок.

68 Според Парламента искането за обезщетение следва да бъде отхвърлено като недопустимо и при всички положения неоснователно.

69 В това отношение е достатъчно да се припомни, че исканията за поправяне на имуществена или неимуществена вреда трябва да бъдат отхвърлени, когато се намират в тясна връзка с исканията за отмяна, които от своя страна са били отхвърлени като недопустими или неоснователни (решения от 6 март 2001 г., Connolly/Комисия, C-274/99 P, EU:C:2001:127, т. 129, от 14 септември 2006 г., Комисия/Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, т. 51 и от 30 април 2014 г., López Cejudo/Комисия, F-28/13, EU:F:2014:55, т. 105).

70 В настоящия случай обаче искането за обезщетение е тясно свързано с искането за отмяна, което се отнася до несъществуващо решение на ООСД.

71 При всички положения, що се отнася до оплакването във връзка с непровеждането на административното разследване в разумен срок, Общият съд констатира, че това оплакване и моралните вреди, които жалбоподателката твърди, че е претърпяла на това основание, са били изтъкнати в административната жалба, подадена на 6 септември 2016 г. срещу решението от 3 юни 2016 г. и отхвърлена с решение на ООСД от 4 януари 2017 г. Поради това те биха могли да бъдат изтъкнати по жалба на основание член 270 ДФЕС срещу последните решения.

72 Предвид изложеното по-горе искането на жалбоподателката за заплащане на обезщетение следва да бъде отхвърлено като недопустимо, а следователно и цялата жалба.

По съдебните разноски

73 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. При все това съгласно член 135, параграф 2 от този процедурен правилник Общият съд може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението на спечелилата страна, включително преди образуване на съдебното производство, по-специално ако прецени, че тя необосновано или злонамерено е причинила разноски на другата страна.

74 В настоящия случай Общият съд отбелязва, че жалбоподателката частично е била въведена в заблуждение относно вземането на мълчаливо решение за отхвърляне на искането ѝ за съдействие както от съдържанието на писмото по електронната поща от 13 януари 2015 г. от началника на отдел „Човешки ресурси“, така и от неточните, дори противоречиви отговори от страна на генералния директор на ГД „Персонал“ в писмата му от 4 февруари 2015 г. и от 4 март 2015 г. При това положение неточността на сведенията, предоставени от ООСД, е била констатирана от генералния секретар в решението от 20 август 2015 г., в което се съдържа произнасяне по административната жалба, след като последният е отхвърлил административната жалба от 24 април 2015 г. като недопустима, доколкото се отнася до несъществуващо мълчаливо решение.

75 При тези обстоятелства следва да се постанови, че Парламентът понася собствените си съдебни разноски и се осъжда да понесе половината от съдебните разноски, направени от жалбоподателката.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Европейският парламент понася собствените си съдебни разноски и се осъжда да заплати половината от съдебните разноски на г-жа HF.

3) Г-жа HF понася половината от собствените си съдебни разноски.

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 април 2017 година.

Подписи

i — След първоначалната електронна публикация на този текст е направено изменение в точка 25.